

Enige tijd geleden heeft de Algemene Nederlandse Vereniging van Opkopers van Oude Materialen en Afvalstoffen in Utrecht een landelijke bijeenkomst gehouden. De voorzitter van deze vereniging, de heer G. H. Lukassen, deelde ter vergadering o.a. het volgende mee:

„Binnenkort is een wettelijke regeling te verwachten voor de kopers van oude materialen en afvalstoffen. De handel hierin zal een „gesloten bedrijf” vormen. Hierdoor zal worden voorkomen, dat Jan en alleman maar een gerafelde pet opzet, een bakfiets huurt en zich *lorrenboer* noemt.”

En hij vervolgt, wederom letterlijk:

„Aan deze branche zullen minimum-eisen gesteld worden aan handelskennis en vakbekwaamheid. Daartoe is nu een vakcursus samengesteld, die met 52 lessen en vijf studiedagen de aspirant-opkoper de vereiste theoretische kennis bijbrengt. Men behoeft echter *geen* H.B.S.-diploma te hebben om deze cursus te mogen volgen.”

Wij verheugen ons op dit bericht. In een feilloos georganiseerde samenleving als de Nederlandse *moest* de V.L. of Vrije Lorrenboer op den duur wel tegen de lamp lopen. Wij zagen het aankomen. Het kon niet uitblijven. Hoe dikwijls hebben wij ons niet afgevraagd, als we een pak oude kranten aan zo'n figuur meegaven: is deze man wel bevoegd? Bezit hij wel handelskennis en vakbekwaamheid? Hoe vaak is het ons niet opgevallen, wanneer wij hem een paar versleten schoenen of een gebarsten pannetje ter hand stelden, dat ons nimmer een diploma werd getoond? Wij hebben nooit geklaagd. Maar het heeft ons wél pijn gedaan. En

nu is dan eindelijk het leed geleden. Ook de voddenboer is opgenomen in het grote lorrenverband, dat ons allen omspant.

Een onderdeel van de nieuwe regeling doet ons evenwel leed. Dit zijn de „minimum-eisen”. Zeker, hier is slechts het minimum aangegeven, de eigenlijke opleiding zal dus allicht wat hoger liggen. Maar toch, wij achten de heer G. H. Lukassen te bescheiden. Want wat horen wij daar? Slechts 52 lessen? Dat is geen serieuze opleiding. Dat is lorreboel. En dan: niet meer dan *vijf* studiedagen? Maar mijn hemel, wat bereikt men in vijf studiedagen? Dat wordt immers voddewerk. Meent men waarlijk door zulk oppervlakkig gedoe een waarachtig lorrst te kweken? Een H.B.S.-diploma acht de heer Lukassen ook al niet nodig. Welja, gooi er maar met de gerafelde pet naar! Neen, mijne heren, zó komen we er niet.

Een universitaire opleiding, waarna de doctorandus zich nog verder specialiseren kan, *daar* moeten we heen. Wij moeten beginnen met een leerstoel aan de universiteiten van Leiden, Amsterdam, Utrecht, Groningen en Nijmegen, met nog een professoraat in Delft, voor de technische kneepjes. Voor deze betrekkingen moeten wij de bekwaamste lorrologen uit het buitenland uitnodigen, vooral uit Duitsland, want daar is men in de lompiestiek een eind verder dan hier. Alleen op die wijze, en niet anders, zetten wij de Nederlandse voddeologie op een hoger plan. Wij noemden met opzet ook Nijmegen, want er zit aan de leerstof ongetwijfeld ook een confessionele kant. Hoe, dat weten we nog niet, maar dat zal stellig duidelijk worden als de gebouwen er eenmaal staan. Wij zien in den geest ook een laboratorium te Wageningen verrijzen, waar de jongelui de gelegenheid geboden wordt de lompen door te lichten en zich in elk vod volledig in te leven. Eerst dan wordt de Nederlandse

afvalstof op het niveau geheven, dat wij waarlijk wetenschappelijk mogen noemen.

Hoe verlangen wij naar dit ogenblik! Zeker, het zal een kwestie van tonnen zijn, want een goed gefundeerde lorrenkunde krijg je niet voor drie kwartjes bij mekaar. Maar laten we het niet klein zien. Een jonge generatie van lompiisten, waarop wij tegenover het buitenland trots kunnen wezen, dat kost *altijd* geld. En dat geld *kómt* er, al halen we 't uit de vuilnisbakken. En wat een voldoening zal het niet zijn, als over tien, twintig jaar de eerste wetenschappelijk verantwoorde voddenboer voor onze deur verschijnt! En met welk een vertrouwen geven wij dan onze afval aan deze gebilde intellectueel met zijn smetteloos witte jas en zijn door de Bond afgestempeld petje, die met een vriendelijk „Beleefd, meneer” het beduimeld pannetje met een pincet aanvat en in zijn plastic doosje brengt. Heer Lukassen, wij bidden U: zie het breed. En herinner U het woord van Goethe: „Nur die Lumpen sind bescheiden, der Mann froht sich der groszen Tat.”